

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Napodruhé
řekl: „Ano“

CLARE CONNELLYOVÁ

NAPODRUHÉ
ŘEKL: „ANO“

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

jedna z mnoha věcí, které mě na našich (tedy mých a vašich) knížkách baví, je to, jak se stále dozvídám něco nového.

Nemalá část popelkovského příběhu pojmenovaného Cizinka, která ho zachránila se odehrává v outbacku. To je australský termín, označující krajinu „za zadním dvorkem“, takže pustinu plnou hadů, jedovatých pavouků a lidožravých krokodýlů (viděla jste přece Krokodýla Dundeeho?!). Moc se mně to slovo líbilo, dokonce jsem uvažoval, že ho nechám nepřeložené, ale potom mě nemožnost vytvořit od něj slušně česky znějící přídavné jméno dovedla k tomu, že jsem z něj udělal pustinu.

Teď mě ale napadá, jak dokonale to slovo popisuje svět, ve kterém hrdinové žijí. Vše, co je vně našeho domečku vytvořeného láskou, je totiž pustina. Nebezpečná a potenciálně zlá. A my do ní pronikáme a přetváříme ji – navazováním vztahů s lidmi, láskou – v místo, kde se dá žít.

Tak ať je ten náš domeček plný lásky co největší!

... s láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

NAPODRUHÉ ŘEKL: „ANO“

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Sicilian's Deal for 'I Do'

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 by Clare Connelly

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1729-6

ISBN: 978-83-291-1730-2

ISBN: 978-83-291-1731-9

PROLOG

O dvanáct měsíců dříve

Venku za okny kaple, na malém náměstí skrytém kdesi v historickém srdci Palerma, svět běžel dál jako dřív. Běhaly tam děti se zmrzlinou v ruce, do baculatých obličejů jim svítilo slunce a za nimi, zavěšeni do sebe, pomalu kráčeli jejich rodiče a usmívali se na ně. Z očí jim zářila rodičovská láska a pýcha.

Mia sledovala, jak se asi devítiletý chlapec schovává za roh a vesele se kření. Počkal, až jeho sestřička – mohlo jí být tak šest – dojde až k němu, a pak vyskočil a něco vykřikl. Přestože sklo v okně kaple už bylo staré a naprasklé, neslyšela Mia, co to bylo. Nejspíš něco jako „Baf!“. Holčička nadskočila leknutím, ale pak se rozesmála a on s ní.

Mia se navzdory úzkosti, která jí rostla v břiše kvůli situaci kolem, usmála. Byl to slabý, nepříliš veselý úsměv, než se k vnějšímu světu neochotně otočila zády.

„Určitě má jen zpoždění.“

Zachytila svůj odraz ve starém zrcadle na stěně. I to bylo stejně jako ta okna už trochu zašlé a poničené zubem času, takže všechno odráželo trochu pokřiveně, ale na tom nezáleželo. Absurdita celé situace byla zjevná i bez přesného odrazu.

Opravdu si myslela, že se to stane?

Že se dnes vdá?

Že si Luca Cavallaro opravdu vezme?

Před očima jí běžely scény z jejich krátkého, dost zmateného období namlouvání. Vzpomínala, jak byla zděšená, že by se měla vdát, jak jí rodiče vysvětlovali, že to je to nejlepší pro rodinu i pro firmu. A pak se seznámila s Lukou, který ji jediným pohledem úplně vyrazil dech. Jeho jediný podmračený pohled stačil, aby se jí krev proměnila v lávu, a přiměl ji přemýšlet, jestli před tím, než ho poznala, byla vůbec naživu.

Pokaždé, když byli spolu, cítila to stejné chvění. Když se dotkli – dokonce stačilo i to nejjemnější otření prstů – jako by v ní někdo zapálil ohňostroj. A po jejich polibku, po tom jediném, divokém polibku, byla Mia přesvědčená, že se narodila jen pro jeho náručí.

V očích ji horce zaštipaly slzy, ale ona se zhluboka nadechla. Odmítala se poddat zoufalství. Nebude přece brečet, rozhodně ne tady před rodiči, kteří na ni zírali s opovržením a zklamáním, a co hůř, vůbec nebyli překvapení. Jako by téměř očekávali, že jim to nějak zkazí.

„Co jsi mu řekla?“ tlačila na ni Jennifer Mariniová s rukama založenýma na prsou. „Byla jsi s ním sama, tuhle večer u toho auta. Co se stalo?“

Narozdíl od Mii byla Jennifer vysoká a štíhlá jako proutek – a nikdy jí to nezapomněla připomenout. Místo toho, aby z ní vyrostla krásná, štíhlá žena jako Jennifer, přestala Mia růst, když měla asi metr šedesát pět, a narostly jí bujné křivky. *Vypadáš přesně jako tvoje matka*, poznamenala Jennifer při každé příležitosti, jako by podobat se ženě, která Miu porodila, byl nějaký hřích.

Mia se pohledem neochotně vrátila ke svému odrazu v zrcadle, k těm nadýchaným bílým šatům a podivnému účesu. Od samého úsvitu ji někdo někam postrkoval, něco na ni navlékal a něco jí prováděl

s vlasy a nehty a obličejem. Celá armáda žen měla plné ruce práce, aby z ní udělaly „pořádnou nevěstu“. Vzpomněla si na ten horký vosk a cítila, jak jí do tváří stoupá červeň. Znovu rychle zamrkala.

Navzdory jejich snaze si ale Mia nemohla pomoci a myslela na to, jak je ten odraz v zrcadle vzdálený od toho, jak by mohla vypadat. Neměla o svém vzhledu žádné iluze. Ve správném světle a očích té správné osoby by mohla být nejspíš docela hezká, a když si vzpomněla na oči a úsměv své biologické maminky, byla ráda, že je zdělala. Ale měla trochu moc ráda těstoviny a obecně neměla ráda jakékoli pocení, takže toho nikdy moc nenacvičila. Nikdy nebude štíhlounká jako její adoptivní matka, a ani být nechtěla. Jennifer měla v sobě jistou ostrost a silný nedostatek radosti ze života, což si Mia spojovala s její přísnou dietou – to už je lepší jíst těstoviny a zmrzlinu a foccaci u mozzarellu – a být šťastný, myslela si vždycky.

„Já... nic,“ řekla rychle a pomyšlení na těch pár ukradených chvil jí zrychlilo pulz.

„Udělala jsem pro tebe všechno, co jsem mohla,“ poklepávala si Jennifer prsty do dlaně a Miin pohled přitáhla jasně rudá barva jejích dokonalých nehtů. „Udělala jsem všechno, abych tomuto manželství umetla cestičku. Musela jsi mu něco říct.“

„Nemluvila jsem s ním už týden,“ namítla Mia. Možná to bylo divné nemluvit takovou dobu se svým snoubencem, ale tohle bylo normálnímu manželství hodně vzdálené a její situace také. Plánované manželství s Lukou Cavallarem nebyl svazek z lásky. Každopádně ne pro něj. Mia se zamračila a srdce jí začalo bít rychleji, když si vzpomněla na jejich první setkání. Na to, jak se jejich oči zaklesly do sebe a jak se v ní v tom okamžiku něco pohnulo. Nějaká část, o níž Mia ani nevěděla, že existuje.

Mie se možná té fyzické krásy nedostávalo, ale on jí dostal do vínku víc, než si dokázala představit.

Byl jako nějaká socha z galerie nebo slavný herec nebo nějaký vzor mužské krásy. Vysoký, dobře stavěný, svalnatý, aniž by to bylo přehnané, silný, a když se na ni podíval, pocítila závrať a najednou nevěřila, že by právě *on* měl být jejím manželem.

Potom se viděli ještě párkrát, ale vždy u toho byli Miini rodiče – až do toho posledního večera – a řeč se vždy točila jen kolem podnikání. Kolem prodeje staré rodinné korporace jejího otce Lukovi Cavallarovi a jeho nové akvizici k už tak rozsáhlému majetku. Přesně to svět přece potřebuje – další úchvatný alfa samec mezi miliardáři!

Ale pak tu bylo to líbání, když jednoho večera odjížděl a Jenifer pobídla Miu, aby ho vyprovodila. Vysoko na nebi stál měsíc a ozařoval dům a pozemky jejích rodičů na venkově kousek od Palerma. Šumění moře přehlušilo šumění krve v uších, když si ji přitáhl do náruče a upřeně na ni shlížel, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

A možná opravdu byla. Strávili spolu během jejich zasnoubení celé hodiny – možná očekával víc líbání, víc všeho? To Mia netušila. Toho večera vzal věci do vlastních rukou... Čekala, že to bude jako to bývá ve filmech, tři vteřiny a dost, ale jeho rty na jejích zůstaly déle a svět jako by postupně zpomalil. Zasténala, protože tak krásně voněl a chutnal ještě líp; ten polibek, to byla ta nejužasnější věc, jakou kdy prožila. Bylo to jako vrátit se domů – až na to, že Mia se od smrti rodičů vlastně nikde doma necítila.

A potom si ji přitáhl k sobě, její kypré tělo se přitisklo k jeho a on ji začal líbat hlouběji, důkladněji, a jeho vášnivé prozkoumávání jejích úst bylo tak vzrušující, že se za chvíli celá třásla a nemravně se k němu tiskla, dokud ji od sebe pomalu neodtáhl a znovu se na ni nezadíval. Bylo to snad překvapení, co mu četla na obličejí? Tehdy si to myslela, ale jako všechny vzpomínky i takhle časem zmatněla, takže

dnes už by nemohla říct, že to nebyla třeba... nuda. Nebo hůř, znechucení. Mia měla nakonec velmi omezené zkušenosti, co se týče líbání mužů.

To bylo týden před jejich svatbou. Od té doby se ani neviděli, ani neslyšeli, ale ona neměla důvod o ničem pochybovat. Jestli něco, tak ten polibek jen stvrdil jeho zájem o ni. Jak by ji mohl přimět, aby se cítila takhle a pak odejít?

Chtělo se jí brečet, když si vzpomněla na své dětinské sny, které ji v noci nedaly spát a vzbuzovaly v ní touhu, hraničící s horečkou.

Když jí rodiče poprvé řekli o svatbě, nebyla si jistá, jestli je to dobrý nápad. Chtěli zajistit, aby někdo z rodiny stále pracoval v rodinné firmě a také aby bylo o Miu postaráno, až prodají tak významnou část majetku. Ale netrvalo dlouho a Mie se ta myšlenka zalíbila.

Už nebude Mariniová, což se v jistém smyslu vlastně necítila být nikdy.

Už nebude sama.

Bude manželkou, bude vdaná – a za někoho, jako je Luca. I když pomine jeho fyzickou krásu, je bohatý a vlivný a ona si byla jistá, že bude moci žít svůj vlastní život i pod jeho střechem, že ji nebude neustále kontrolovat, kam jde a co zrovna dělá. A také tu budou děti a už jen to byl důvod, proč na to ochotně přistoupila. Děti, její vlastní rodina, něco, po čem zoufale toužila od doby, kdy přišla o rodiče a o pocit bezpečí, který plynul z toho, že ji někdo miluje.

Ačkoli navenek se svými adoptivními rodiči souhlasila, uvnitř v ní klíčil zárodek rebelie a vzít si Luku Cavallara se zdálo jako skvělý způsob, jak se konečně dočkat nezávislosti.

„Nejspíš má jen zpoždění,“ zamumlala Mia teď a spíš se tím snažila uklidnit sebe než rodiče.

„Na vlastní svatbu?“ podivila se Jennifer a založila si ruce v bok. „Už tam měl dávno stát a čekat na tebe, Mio. Tak se to dělá.“

„Je to velmi zaměstnaný muž,“ omlouvala ho Mia.
„Proto tady nejspíš ještě není.“

Gianni Marini potřásl hlavou a z kulatého obličej mu jasně vyzařovala netrpělivost. „Jediné, co jsi musela udělat, bylo sedět v koutě a čas od času se usmát.“

Mie se něco pohnulo v hrudi. Vážně udělala něco špatně? Byla to ona, kdo to zkazil? To byl ten polibek tak hrozný? Rychle se obrátila zpátky k oknu a snažila se někde zahlédnout tu rodinu s dětmi, ale už byli pryč. V listí velkého stromu uprostřed náměstí tančilo sluneční světlo. Mia Palermo zalité sluncem milovala a velmi nerada ho vyměnila za mlžnou, šedavou Anglii, ale Jennifer trvala na tom, že musí vystudovat její alma mater, takže musela do internátní školy. Jak moc jí tam to slunce a slané moře chybělo.

„Ach bože.“ Jennifer se až zajíkla. Mia zavřela oči, aniž by se otočila. Zuby nehty se držela své naděje, myslela na ty Lukovy oči, byla si jistá, že někdo s tak nádhernýma očima a schopností se na někoho podívat a skutečně ho *vidět* nemůže udělat něco tak podlého jako tohle. Ale stejně jí to někde v hloubi duše bylo dávno jasné. I ve chvíli, kdy jí kadeřnice natáčela vlasy, vizážistka lepila umělé řasy a manikérka zahřívala nehty pod UV lampou, nějak věděla, že je to všechno k ničemu.

„Co se děje?“ zeptal se Gianni nahlas.

„Nepřijde.“

„Jak to víš?“

„Ví to celý svět,“ odsekla Jennifer. „Podívej.“ Mia dál stála zády do místnosti, oči zavřené a s těžkým srdcem naslouchala.

Gianni rychle četl nahlas: „Ženich na útěku – to je titulek. Zdá se, že Luca Cavallaro dál nakonec přednost raněji před uličkou v kostele. Svobodný miliardář byl včera večer spatřen, jak odlétá z Itálie, přestože se má dnes oženit s Miou Mariniovou, dcerou

ocelářského magnáta Gianniho Mariniho. Že by trable v ráji korporátní fúze? Sledujte naše stránky, zjišťujeme další podrobnosti.“

Mia tiše zasténala. Ta předposlední věta pro ni byla snad nejhorší, protože si uvědomila, že celý svět ví, že jejich manželství bylo jen o fúzi dvou korporátů. A také bylo. Ale to bylo vážně tak nemožné si myslet, že by si muž jako Luca chtěl vzít Miu prostě proto, že ji chce?

Po tváři jí stekla osamělá slza.

„Odletěl už včera!“ vyštěkla Jennifer a hlas se jí trásl zlostí. „A neměl ani tu slušnost, aby nám to dal vědět. Tohle všechno, všechno to úsilí, a on nám nedá ani šanci zachovat si tvář. Jak nám mohl udělat něco takového, Gianni?“

Vám? Chtělo se Mie zakřičet. To ona tam přece stojí v těch směšných šatech s hrozným účesem a přehnaným mejkapem. Náhle měla pocit, že se nedokáže ani nadechnout. Sotva se držela na nohou. Před očima se jí roztančily hvězdičky a ona se prudce obrátila, rodiče ani pořádně nevnímala a pak vyrazila ke dveřím té malé místnosti.

„Musím jít.“

„Jít kam, Mio?“ zeptala se Jennifer ostře.

„Ven. Kamkoli. To je fuk. Nemůžu dýchat.“

„Mio, počkej,“ začala varovným hlasem matka, ale už bylo pozdě. Mia už byla v kapli plné hostů, kteří se tu shromáždili, aby byli svědky té mimořádné události. Většina z nich se dívala do telefonů, ale když se objevila, všichni najednou zvedli hlavu. Někteří ji zjevně litovali, jiné jako by ten skandál pobavil. Mia si jich nevšímalá. Protáhla se kolem stěny kaple a chumlem hostů, na které už nevyšlo místo k sezení, ignorovala jejich hlasy a trhnutím otevřela těžké, staré dubové dveře. Stanula v oslňujícím jasném světle Palerma. Zavřela oči a na chvíli si ho jen vychutnávala, nechala ho, aby ji posílilo, a pak seběhla schody

a vyrazila přes náměstí... a srazila se s dítětem, jehož jahodová zmrzlina se jí okamžitě rozprskla po těch strašných bílých šatech.

A jediné, co Mia dokázala dělat, bylo stát uprostřed toho náměstí s rukama v bok a hlavou obrácenou k nebi a smát se. Nic jiného se dělat nedalo.

PRVNÍ KAPITOLA

Neuplynul ani jediný den, kdy by Luca Cavallaro nebyl přesvědčený, že tehdy udělal správnou věc. Nedokázal po myslet na rodinu Mariniových bez hněvu a znechucení.

Lhali mu.

Pokusili se mu prodat bezcennou firmu pomocí vychytralých změn v účetnictví a neúplné dokumentace. A zavázat si ho sňatkem se svou dcerou. A co hůř, on to vážně málem udělal. Luca Cavallaro, který už skoro od kolébky věděl, že se nikdy nechce oženit ani se zamilovat. Viděl totiž, co láska s člověkem dokáže udělat.

I když tohle nebylo o lásce, samozřejmě, šlo tu jen o získání firmy, která pro Luku hodně znamenala. Ruce se mu sevřely v pěst, když si vzpomněl, jak se cítil, když poprvé uslyšel, že je Marini Enterprises na prodej... společnost, po níž jeho otec toužil, ale nikdy se mu ji nepodařilo získat. Luca by udělal cokoli, aby byla jeho. Ne proto, že by mu nějak záleželo na otcově uznání, ale proto, že toužil vyhrát za každou cenu, a když při tom mohl porazit otce, tím líp.

Tak to manželství přijal jako součást dohody, dokonce se mu pomýšlení na manželství s Miou Mariniovou začínalo zamlouvat. Koneckonců to nemělo být skutečné manželství, jen oboustranně výhodné spojení – ale rozhodně mělo mít jisté výhody. Vlastně

se už začínal docela těšit, že bude mít Miu ve svém domě, ve své posteli. Nebylo to totéž jako se oženit z lásky – ani jeden z nich tím neriskovali.

Jenže pak zjistil pravdu. Mariniovi se pokusili ho podvést. Společnost, o niž jeho otec před deseti lety tak bojoval a snažil se ji koupit, byla teď prakticky bezcenná. To si starý Marini vážně myslel, že je Luca tak hloupý? Musel přece dřít víc než průměrný člověk, aby se dostal tam, kde je, a nenechá se opít rohlíkem.

Jeho tým specialistů na účetnictví se hrabal v účetních dokladech korporátu Mariniových víc než měsíc, a nakonec našel důkazy o Gianniho podvodu a zjistil skutečný stav Marini Enterprises. Společnost byla téměř před bankrotem. Za pomoci různých docela chytrých kliček, stínových firem a fondů se Gianni-mu podařilo, že firma navenek působila jako zisková a úspěšná, aby nalákal zájemce o koupi, ale bylo to jen pozlátko na povrchu.

Stejně jako Mia.

Znovu ho celého naplnil hněv. Nešlo jen o ty peníze, ale hlavně o to, že ho měli za hlupáka, který jejich lžím uvěří. Nebylo to tak, že by Luca stál o něčí uznání, tím méně o uznání svého otce, ale někde v hloubi duše vždycky věděl, že Carrick Stone čeká, až Luca selže, až se vrátí do Austrálie s ohonem staženým mezi nohy. Rodina Mariniových by ho nezruinovala, na to byl Luca příliš bohatý, ale pořád by se pak děsil, že vyjde pravda najevo a že se to otec dozví. A tak tenkrát odjel, aniž by se jedinkrát ohlédl.

A přesto...

Když teď v teplém odpoledním slunci stál u svého nekonečného bazénu, sáhl Luca ještě jednou po telefonu a oči mu okamžitě sjely k tomu článku a přiložené fotografii, na níž stála sladce se usmívající Mia vedle muže, kterého už Luca při pár příležitostech potkal. Lorenzo di Angelo zdědil velkou textilní

firmu, sídlící v Milánu, ale v posledních letech hodně investoval do různých firem směrem na jih a také dál do Evropy. Luca ho se zájmem sledoval – všechny, kdo investovali a expandovali, sledoval se zájmem až vědeckým.

Takže Gianni si našel jiného investora.

A Mia je součástí plánu, stejně jako předtím, jako návnada pro dalšího nekňubu k oškubání.

Mia Mariniová je znovu zasnoubená!

Přestože nelitoval toho, že z té dohody vycouval, něco z toho titulku zanechal v jeho mysli jistý neklid a on nedokázal říct proč. Mia je součástí plánu svých rodičů. Ve firmě pracuje, nepochybně je spolupachatelkou jejich podvodu. A přesto se média po té nepovedené svatbě soustředila jen a jen na ni. Na opuštěnou, odkopnutou nevěstu. Fotografie Mii, stojící ve svatebních šatech, umazaných od zmrzliny, uprostřed náměstí, před dítětem, které na ni užasle zírá, jak zaklání hlavu a dívá se k nebi, tvář nakrabacenou a rty pootevřené.

Bodl ho pocit viny, přestože věděl, že se zachoval správně, že si to zasloužila. Ignoroval hovory od svého otce – jako by snad Carrick měl nějaké právo Luku v té zatracené věci nějak poučovat – a od svého polovičního bratra Maxe také. Ačkoli to bylo obtížnější, vzhledem k náklonnosti a úctě, které k Maxovi cítil. Ale on na otázky kolem toho manželství a podniků Mariniových odpovídat nechtěl, ani se bavit o tom, že nechal Miu uklidit ten nepořádek poté, co zjistil, jak se věci doopravdy mají.

Copak si to nezasloužila?

Vždyť v to jela s nimi. Mohla mu přece říct pravdu, zvlášť ten večer u auta, ale neudělala to. Ten polibek... Luca zavřel oči, když si na něj vzpomněl, ta rozkoš, která mu tehdy vibrovala tělem, měla ještě teď moc ho celého rozechvět. Co si tehdy myslel? Že polibek jako je tenhle nějak odemkne její duši? Že